

Rolnummer 5767
Arrest nr. 172/2014 van 27 november 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 2 van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 en artikel 158 van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I), gesteld door de Arbeidsrechtbank te Antwerpen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 12 november 2013 in zake de Antwerpse Waterwerken tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (RSZPPO), met als vrijwillig tussenkomende partijen : het ABVV (ACOD) Antwerpen, de Algemene Centrale der Liberale Vakbonden van België (VSOA) en het ACV - Openbare Diensten, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 9 december 2013, heeft de Arbeidsrechtbank te Antwerpen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden artikel 2 van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 en artikel 158 van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre, in tegenstelling tot de werkgevers die vallen onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités en in tegenstelling tot de autonome overheidsbedrijven in artikel 1, § 4 van de wet van 4 [lees : 21] maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, aan een intergemeentelijk samenwerkingsverband dat zich in dezelfde economische situatie bevindt, niet toelaat om gebruik te maken van het stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Antwerpse Waterwerken, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. K. Crauwels, advocaat bij de balie te Antwerpen;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. G. Demez en Mr. I. Ficher, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 17 september 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers T. Merckx-Van Goey en F. Daoût te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 8 oktober 2014 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 8 oktober 2014 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De eisende partij voor de verwijzende rechter, de Antwerpse Waterwerken (hierna : de partij AWW), is een intergemeentelijk samenwerkingsverband, in de zin van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking, in de vorm van een opdrachthoudende vereniging. Zij is een integraal waterbedrijf en haar doelstelling is niet beperkt tot drinkwatervoorziening op het grondgebied van de deelgenoten.

De partij AWW kent haar personeelsleden naast het gewone loon een productiviteitspremie toe wanneer bepaalde objectieve doelstellingen worden bereikt. Zij verzocht de RSZPPO in 2012 om als intergemeentelijk samenwerkingsverband gebruik te kunnen maken van het fiscaal en parafiscaal gunstige systeem van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen voor hun productiviteitspremie, naar analogie met werkgevers uit de private sector en met de autonome overheidsbedrijven, overeenkomstig het artikel 38, § 3*novies*, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers en artikel 38, § 1, 24°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

De partij AWW voert aan dat door de beperking van het toepassingsgebied van de gunstige fiscale en parafiscale behandeling op ongeoorloofde wijze een onderscheid wordt gemaakt tussen, enerzijds, de werkgevers en de werknemers van private ondernemingen dan wel federale autonome overheidsbedrijven en, anderzijds, de werkgevers en het personeel van intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, *in casu* een opdrachthoudende vereniging.

De RSZPPO wijst erop dat de partij AWW en haar personeel niet onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités vallen. Evenmin is het een autonoom overheidsbedrijf in de zin van de wet van 24 april 2008 houdende diverse bepalingen (I). Derhalve is de RSZPPO van mening dat de partij AWW geen gebruik kan maken van het stelsel van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen.

De verwijzende rechter is van oordeel dat de partij AWW voldoende aantoont dat zij in concurrentie treedt met de private sector. Derhalve stelt hij de bovenvermelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

– A –

A.1.1. De partij AWW merkt op dat artikel 2 van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 en artikel 158 van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) het toepassingsgebied van het systeem van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen beperken tot de werkgevers van private ondernemingen en werkgevers van federale autonome overheidsbedrijven, waardoor zij derhalve niet tot het toepassingsgebied behoort.

A.1.2. Volgens de partij AWW wordt dat onderscheid versterkt doordat artikel 38, § 3*novies*, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers en artikel 38, § 1, 24°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992) op beperkende wijze naar het toepassingsgebied van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 en de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) verwijzen. Zij verzoekt de vraag te herformuleren en nodigt het Hof uit om ook het voormelde artikel 38, § 3*novies*, alsmede artikel 38, § 1, 24°, van het WIB 1992 te toetsen in zoverre die twee bepalingen het toepassingsveld van het bevoorrechte fiscale en parafiscale stelsel voorbehoudt aan de enkele private ondernemingen en aan de federale autonome overheidsbedrijven.

A.1.3. De partij AWW merkt op dat zij bij de oprichting, net als een autonoom overheidsbedrijf, een beheerscontract heeft gesloten waarin het beleid wordt vastgelegd en waarin nadere afspraken worden gemaakt om te verzekeren dat de taak van openbare dienst volgens de inzichten van de overheid wordt uitgevoerd. Derhalve is de organisatie volledig gelijklopend.

A.1.4. De partij AWW voert aan dat slechts een deel van haar activiteiten van algemeen belang zijn en dat die activiteiten, zoals bij de autonome overheidsbedrijven, bijgevolg een duaal karakter hebben. De Raad van State bevestigde dit betreffende de intercommunale vereniging, de voorloper van het intergemeentelijk samenwerkingsverband. De partij AWW merkt ook op dat zij geen algeheel monopolie geniet. Volgens de partij AWW werkt zij hierdoor in een door concurrentie gekenmerkt klimaat. Volgens de partij AWW rechtvaardigt de vergelijkbaarheid op het vlak van de concurrentiële positie aldus een gelijke behandeling.

A.1.5. De partij AWW merkt op dat haar raad van bestuur, met inachtneming van de modaliteiten van artikel 69 van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking en in overleg met de vakbonden een toekenningsplan voor de premie heeft opgesteld, conform de collectieve arbeidsovereenkomst

nr. 90 van 20 december 2007 betreffende de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen. De productiviteitspremie is van toepassing op alle werknemers van de partij AWW en wordt toegekend wanneer vijf objectief meetbare collectieve doelstellingen worden behaald. Volgens de partij AWW is het systeem van de resultaatsgebonden voordelen geheel in overeenstemming met het systeem van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 en de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I), waarbij de wetgever met de invoering van het stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen een legitiem doel nastreeft.

A.1.6. De partij AWW herinnert voorts eraan dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) blijkt dat een stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen werd ingevoerd voor de autonome overheidsbedrijven om discriminaties ten opzichte van private ondernemingen weg te werken.

A.1.7. Voor de partij AWW verschilt haar situatie niet wezenlijk van die van de autonome overheidsbedrijven en vertoont ze zelfs heel wat gelijkenissen met die van private ondernemingen. Wegens de beperkte financiële steun van de overheid is de partij AWW evenzeer onderhevig aan de fluctuaties van de economische markt. Daarenboven neemt de partij AWW op de markt van drinkwater en industriewater een soortgelijke concurrentiële positie in als private ondernemingen. De partij AWW klaagt aan dat zij niet op gelijkwaardige wijze de voordelen kan genieten van de fiscale en parafiscale gunstregeling die voor private ondernemingen en de federale autonome overheidsbedrijven aan de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen door de wetgever is verbonden. De partij AWW stelt verder vast dat de uitsluiting van opdrachthoudende verenigingen van de fiscale en parafiscale voordelen, verbonden aan het stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen, op generlei wijze specifiek gemotiveerd wordt. Volgens de partij AWW is zodoende aangetoond dat het stelsel van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen kennelijk disproportioneel is.

A.2.1. In zijn memorie merkt de Ministerraad op dat in het systeem van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen werd voorzien voor ondernemingen die optreden in de private sector. De sociale partners hadden niet de intentie het systeem toe te passen in de publieke sector. Bijkomend voert de Ministerraad aan dat uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) blijkt dat een stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen werd ingevoerd voor de autonome overheidsbedrijven om de ongelijkheid in behandeling ten opzichte van private ondernemingen weg te werken.

A.2.2. De Ministerraad meent dat de « bevoorrechte » fiscale en sociale behandeling van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen dient te worden genuanceerd.

Ten eerste bepaalt artikel 38, § 3^{novies}, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers dat de werkgever op het bedrag van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen ten belope van een plafond van 3 100 euro per werknemer een bijzondere bijdrage van 33 pct. moet betalen en de werknemer is, sinds 1 januari 2013, hierop eveneens een solidariteitsbijdrage van 13,07 pct. verschuldigd.

Ten tweede moet de werkgever, om dit stelsel te genieten, eveneens een zeer strikte procedure volgen. Hiervoor verwijst de Ministerraad naar de artikelen 8 en volgende van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 90 van 20 december 2007 betreffende de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen en artikelen 7 tot 10 van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008. De Ministerraad stelt vast dat er verschillende stelsels van collectieve arbeidsverhoudingen zijn. Het stelsel van de private sector wordt grotendeels georganiseerd door de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités en het stelsel van de autonome overheidsbedrijven door de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven. Het stelsel van de openbare sector ten slotte wordt geregeld door de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel.

A.2.3. De Ministerraad betwist dat de situatie van de partij AWW vergelijkbaar is met die van een autonoom overheidsbedrijf. Artikel 1, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven somt limitatief de autonome overheidsbedrijven op. In die opsomming bevindt zich geen enkele concurrent van de partij AWW, aangezien geen enkel autonoom overheidsbedrijf actief is in de watersector in de zin van die wet.

A.2.4. Een intergemeentelijk samenwerkingsverband mag volgens de Ministerraad anders worden behandeld dan een autonoom overheidsbedrijf en een private onderneming.

Ten eerste is het verschil tussen die categorieën van personen gebaseerd op objectieve criteria, namelijk het feit dat een werkgever ofwel onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités valt dan wel of het een autonoom overheidsbedrijf is.

Ten tweede is het onderscheid ook pertinent rekening houdend met het feit dat die werkgevers verschillende regels inzake sociaal overleg moeten naleven. De Ministerraad voert aan dat een intergemeentelijk samenwerkingsverband niet is gebonden door interprofessionele cao's of door sectorale cao's om de arbeidsvoorwaarden van hun personeel te bepalen. Zij zijn eveneens niet onderworpen aan de verplichtingen die worden opgelegd door wetten waarvan het toepassingsgebied is beperkt tot de werkgevers die onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités vallen. Verder kunnen, aldus de Ministerraad, de collectieve arbeidsvoorwaarden die van toepassing zijn in een intergemeentelijk samenwerkingsverband worden bepaald zonder eensluitend advies van het bevoegd bijzonder comité, in tegenstelling tot de autonome overheidsbedrijven. Bijkomend kan het beginsel van de eenzijdige wijzigbaarheid van de arbeidsvoorwaarden door een intergemeentelijk samenwerkingsverband worden aangevoerd zonder de beperkingen die voor autonome overheidsbedrijven bestaan. De Ministerraad merkt op dat door dit zeer voordelige stelsel van collectief overleg van de openbare sector de partij AWW bijna al haar personeel onder die publiekrechtelijke rechtsstructuur tewerkstelt. De Ministerraad stelt verder vast dat die voordelige situatie, die geldt voor de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, meer dan voldoende het kleine « nadeel » compenseert dat voortvloeit uit het feit dat de partij AWW het systeem van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen niet mag gebruiken.

A.2.5. De Ministerraad betwist dat de in het in geding zijnde maatregel onevenredige gevolgen heeft voor de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden. De partij AWW kan immers voor haar activiteiten die in concurrentie treden met de private sector, privaatrechtelijke rechtspersonen oprichten die onder toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités vallen, zodat die rechtspersonen wel het systeem van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen genieten, conform artikel 78 van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking.

A.3.1. In haar memorie van antwoord stelt de partij AWW zich de vraag of de federale wetgever wel de intentie had om werkgevers van andere publiekrechtelijke rechtspersonen uit te sluiten van het toepassingsgebied van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen en in het bijzonder de mogelijkheid om zich te beroepen op de fiscale en parafiscale regeling daaraan verbonden, aangezien uit de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 blijkt dat een ruim toepassingsgebied wordt verdedigd.

A.3.2. De partij AWW betoogt voorts dat aan de arbeidsverhoudingen in het kader van een intergemeentelijke samenwerking overeenkomstig het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking mee vorm wordt gegeven door het vakbondsoverleg. Het personeelsstatuut maakt steeds het voorwerp van voorafgaande onderhandelingen in het bijzonder comité van de vereniging. *In casu* is het toekenningsplan voor de productiviteitspremie kennelijk het resultaat van overleg tussen de partij AWW en de vakorganisaties. Volgens de partij AWW rechtvaardigt de vergelijkbaarheid op het vlak van collectieve arbeidsverhoudingen aldus een gelijke behandeling.

– B –

B.1.1. De verwijzende rechter vraagt of artikel 2 van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 (hierna : wet van 21 december 2007) en artikel 158 van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) (hierna : wet van 24 juli 2008) bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu het voor intergemeentelijke samenwerkingsverbanden niet mogelijk is om gebruik te maken

van het stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen, in tegenstelling tot de werkgevers die vallen onder de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités en in tegenstelling tot de autonome overheidsbedrijven bedoeld in artikel 1, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, hoewel zij zich in dezelfde economische situatie bevinden.

B.1.2. Artikel 2 van de wet van 21 december 2007 bepaalt :

« Onderhavig hoofdstuk is van toepassing op de werkgevers en de werknemers die onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1986 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités ressorteren ».

B.1.3. Artikel 158 van de wet van 24 juli 2008 bepaalt :

« Dit hoofdstuk is van toepassing op de organismen ingedeeld bij de autonome overheidsbedrijven in artikel 1, § 4, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven. Voor wat deze vennootschappen van publiek recht aangaat worden met werknemers in onderhavig hoofdstuk zowel de vastbenoemde als de contractuele personeelsleden bedoeld ».

B.2.1. De eisende partij voor de verwijzende rechter vraagt artikel 38, § 3*novies*, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers (hierna : Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid) en het artikel 38, § 1, 24°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992) bij het onderzoek van de prejudiciële vraag te betrekken.

B.2.2. De partijen vermogen niet de draagwijdte van de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vraag te wijzigen of te laten wijzigen.

Het komt aan de verwijzende rechter toe te oordelen welke prejudiciële vragen hij aan het Hof dient te stellen en daarbij de omvang van de saisine te bepalen.

B.2.3. Het voorgaande neemt niet weg dat het Hof bij zijn onderzoek van de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, rekening kan houden met bepalingen die ermee verband houden, zoals te dezen

artikel 38, § 3*novies*, van de Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid en artikel 38, § 1, 24°, van het WIB 1992.

B.2.4. Artikel 38, § 3*novies*, van de Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid bepaalt :

« De werkgever is een bijzondere bijdrage van 33 % verschuldigd op het bedrag van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen die worden toegekend met toepassing van hoofdstuk II van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008, en van Titel XIII, Enig Hoofdstuk ' Invoering van een stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen voor de autonome overheidsbedrijven ' van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I), en dit ten belope van een plafond van 3 100 euro per kalenderjaar, per werknemer bij elke werkgever die hem in dienst heeft.

Een solidariteitsbijdrage van 13,07 % is eveneens verschuldigd door de werknemer op het in het eerste lid bedoelde bedrag, en dit ten belope van hetzelfde plafond van 3 100 euro per kalenderjaar, per werknemer bij elke werkgever die hem in dienst heeft.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, genomen op unaniem en eensluidend advies van de Nationale Arbeidsraad, het in de vorige leden bedoelde bedrag van 3 100 euro aanpassen.

Het bedrag van 3 100 euro is gekoppeld aan de gezondheidsindex van de maand november 2012. Vanaf 1 januari 2013 wordt dit bedrag jaarlijks op 1 januari aangepast volgens de volgende formule : het basisbedrag wordt vermenigvuldigd met de gezondheidsindex van de maand november van het jaar voorafgaand aan het jaar waarin het nieuwe bedrag van toepassing zal zijn, en gedeeld door de gezondheidsindex van de maand november 2012. Het aldus berekende bedrag wordt op de hogere euro afgerond.

De bijdragen worden door de werkgever betaald aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen, binnen dezelfde termijnen en onder dezelfde voorwaarden als de socialezekerheidsbijdragen voor de werknemers.

De opbrengst van de bijdragen wordt overgemaakt aan de RSZ-Global Beheer, bedoeld in artikel 5, eerste lid, 2°, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

De bepalingen van het algemene stelsel van de sociale zekerheid van werknemers, inzonderheid wat betreft de aangiften met verantwoording van de bijdragen, de termijnen inzake betaling, de toepassing van de burgerlijke sancties en van de strafbepalingen, het toezicht, de aanwijzing van de rechter bevoegd in geval van betwisting, de verjaring inzake rechtsvorderingen, het voorrecht en de mededeling van het bedrag van de schuldvordering van de Rijksdienst voor sociale zekerheid, zijn van toepassing ».

B.2.5. Artikel 38, § 1, 24°, van het WIB 1992 bepaalt :

« § 1. Vrijgesteld zijn :

[...]

24° ten belope van een maximumbedrag van 2 695 euro per kalenderjaar, de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen betaald of toegekend met toepassing van hoofdstuk II van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008, en van Titel XIII, Enig Hoofdstuk ‘ Invoering van een stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen voor de autonome overheidsbedrijven ’ van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) en die daadwerkelijk onderworpen zijn aan de bijzondere bijdrage en de solidariteitsbijdrage bepaald in artikel 38, § 3^{novies}, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers ».

B.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde wet van 21 december 2007 blijkt dat de sociale partners in het derde ankerpunt van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 hebben vastgesteld dat het bestaande instrumentarium voor de toekenning van niet-recurrente voordelen aan het personeel rekening houdend met behaalde resultaten in een onderneming, nauwelijks aanleiding heeft gegeven tot effectief gebruik. Het wetsvoorstel strekte derhalve ertoe een bijkomend mechanisme in te voeren dat voldoende aantrekkelijk en gebruiksvriendelijk was voor de private ondernemingen om financiële voordelen aan hun personeelsleden toe te kennen op basis van de collectieve resultaten van de onderneming of, op basis van objectieve criteria, voor een welomschreven groep van werknemers, waarbij een bevoorrechte fiscale en parafiscale behandeling geldt (*Parl. St.*, Kamer, 2007-2008, DOC 52-0594/001, pp. 3-4).

Artikel 2 van de wet van 21 december 2007 bepaalt dat hoofdstuk II van die wet van toepassing is op werkgevers en werknemers die ressorteren onder de werkingssfeer van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités.

B.4. De wetgever wou met de artikelen 158 en volgende van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) de discriminaties ten opzichte van de private ondernemingen wegwerken door een stelsel van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen in te voeren voor de autonome overheidsbedrijven (*Parl. St.*, Kamer, 2007-2008, DOC 52-1200/001, pp. 141-142, en *Parl. St.*, Kamer, 2007-2008, DOC 52-1200/008, pp. 3 en 6).

B.5. Op fiscaal vlak komt het de bevoegde wetgever toe te bepalen welke doelstellingen hij wil nastreven en daartoe de grondslag van de belasting, het belastingtarief, alsook de vrijstellingen of soortgelijke maatregelen te bepalen van de belastingen waarin hij voorziet. Hij beschikt ter zake over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.6. De wetgever vermocht redelijkerwijze ervan uit te gaan dat een einde diende te worden gemaakt aan het verschil in behandeling dat bestond tussen de private ondernemingen en de autonome overheidsbedrijven, door een stelsel van niet-recurrente resultaatgebonden voordelen in te stellen ten gunste van de tweede categorie, zonder dat stelsel uit te breiden tot de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden.

Zoals de Ministerraad in zijn memorie doet opmerken, beantwoorden de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden als werkgever niet aan dezelfde regels van sociaal overleg als de private ondernemingen of de autonome overheidsbedrijven. Zo zijn zij niet onderworpen aan interprofessionele of sectorale collectieve arbeidsovereenkomsten, noch aan de wetgevingen die gericht zijn tot de werkgevers die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités.

Wat de activiteiten betreft die zij uitoefenen in concurrentie met de privésector, kunnen de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, met toepassing van artikel 78 van het decreet van 6 juli 2001 houdende de intergemeentelijke samenwerking, privaatrechtelijke rechtspersonen oprichten die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, en kunnen zij het voordeel van het in het geding zijnde stelsel genieten.

Het verschil in behandeling is derhalve niet zonder redelijke verantwoording.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 2 van de wet van 21 december 2007 betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008 en artikel 158 van de wet van 24 juli 2008 houdende diverse bepalingen (I) schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 27 november 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen